

**Prezidents
Dīters F. Uhtdorfs**

Otrais padomnieks
Augstākajā prezidijā

Staigājot pa apli

Vai jūs kādreiz esat dzirdējuši, ka mēdz teikt, ka cilvēki, kas ir apmaldījušies, staigā pa apli? Jans L. Saumans, vācu psihologs, gribēja zinātniski noskaidrot, vai tā ir taisnība. Viņš aizveda eksperimenta dalībniekus uz lielu mežu un uz Sahāras tuksnesi un izmantoja globālo pozicionēšanas sistēmu, lai izsekoto viņu pārvietošanos. Viņiem nebija nedz kompasas, nedz kādas citas iekārtas. Viņiem dotie norādījumi bija vienkārši: „Ejiet pa taisnu līniju norādītajā virzienā.”

Dr. Saumans vēlāk aprakstīja, kas notika. „[Daži] gāja mākoņainā dienā, kad saule bija paslēpusies aiz mākoņiem [un viņu redzeslokā nebija nekādu atskaites punktu]. . . . [Viņi] visi staigāja pa apli, [daži] no viņiem atkārtoti šķērsoja savu ceļu, pat to neievērojot.” Citi dalībnieki gāja, kamēr spīdēja saule, un viņu redzeslokā atradās tālie atskaites punkti. „Šie cilvēki . . . gandrīz nekļūdīgi sekoja taisnajam kursam.”¹

Šo pētījumu veikuši arī citi zinātnieki, izmantojot atšķirīgu metodoloģiju.² Viņi visi ieguva līdzīgus rezultātus.

Esot bez redzamiem orientieriem, cilvēki mēdz staigāt pa apli.

Svēto Rakstu orientieris

Cilvēce bez garīgiem orientieriem arī klejo. Bez Dieva vārda mēs staigājam pa apli.

Gan kā atsevišķi cilvēki, gan kā sabiedrība, mēs redzam, kā šis modelis kopš laiku sākuma atkārtojas atkal un atkal katrā evaņģēlija atklāšanas laikmetā. Kad mēs no sava redzesloka pazaudējam Dieva vārdu, mēs mēdzam maldīties.

Tas neapšaubāmi bija iemesls, kāpēc Tas Kungs pavēlēja Lehijam sūtīt savus dēlus atpakaļ uz Jeruzālemi pēc misiņa plāksnēm. Dievs zināja, ka Lehija pēctečiem būs vajadzīgi uzticami orientieri — atskaites punkti, kas sniegs viņiem vadību, kuru viņi varēs izmantot, lai noteiktu, vai viņi nav novirzījušies no kursa.

Svētie Raksti ir Dieva vārds. Tie ir Dieva orientieri, kas parāda ceļu, pa kuru mums ir jāceļo, lai pietuvotos mūsu Glābējam un sasniegtu cēlus mērķus.

Vispārējās konferences orientieris

Norādījumi, kas tiek doti Vispārējā konferencē, ir vēl viens orientieris, kas var palīdzēt mums zināt, vai mēs neesam novirzījušies no ceļa.

Dažreiz es jautāju sev: „Vai es klausījos tajos vārdos, kurus runāja vīrieši un sievietes pēdējā Vispārējā Baznīcas konferencē?” Vai es esmu lasījis un pārlasījis viņu vārdus? Vai es esmu pārdomājis šos vārdus, un vai es tos esmu pielietojis savā dzīvē? Vai arī es tikai izbaudīju lieliskas runas un palaidu garām iespēju pielietot viņu iedvesmos vēstījumus savā personīgajā dzīvē?”

Varbūt, kad jūs klausījāties vai lasījāt, jūs veicāt piezīmes. Iespējams, jūs esat apņēmušies kaut ko izdarīt labāk vai savādāk. Tikai padomājiet par pēdējās Vispārējās konferences vēstījumiem. Daudzi vēstījumi mudina mūs stiprināt savu ģimeni un uzlabot savu laulību. 2013. gada jūnija *Liahonas* izdevums arī pievērš uzmanību šim mūžīgajām vērtībām, sniedzot daudzus praktiskus padomus, lai svētītu mūsu dzīvi.

Vai mēs ievērojam un pielietojam šo vērtīgo padomu? Vai mēs atpazīstam šos īstenos un vērtīgos orientierus un ejam to virzienā?

Pretlīdzeklis klejošanai

Garīgie orientieri ir nepieciešami, lai turētu mūs uz šīs taisnās un šaurās takas. Tie sniedz skaidrus norādījumus attiecībā uz to, pa kuru ceļu mums ir jāiet, — bet tikai tad, kad mēs tos atpazīstam un ejam to norādītajā virzienā.

Ja mēs neļausim šiem orientieriem mūs vadīt, viņi kļūs par nenozīmīgām, pievilcīgām lietām, kurām nav nekāda mērķa, kā vien padarīt dzīvi krāsaināku.

Ar to vien nepietiek, ka vadāmies tikai pēc instinktiem.

Ar labiem nodomiem vien nepietiek.

Ar to vien nepietiek, ka paļaujamies uz savām dabiskajām maņām.

Pat tad, kad mums liekas, ka ejam pa taisnu garīgo ceļu, ja mēs esam bez īstiem orientieriem, kas mūs vada, — bez Gara vadības, mēs visdrīzāk klejosim.

Tāpēc atvērsim savas acis un ieraudzīsim orientierus, ko mūsu labsirdīgais Dievs ir devis Saviem bērniem. Lasīsim, klausīsimies un pielietosim Dieva vārdu. Lūgsim ar patiesu nolūku, klausīsimies un sekosim Gara pamudinājumiem. Un tad, kad mēs esam atpazīnuši dievišķos orientierus, kurus mums sniedz mūsu Debesu Tēvs, mums vajadzētu nospraust savu kursu, vadoties pēc tiem. Mums arī regulāri vajadzētu veikt kursa korekcijas, kad mēs pozicionējam sevi attiecībā pret garīgajiem orientieriem.

Tad mēs neklejosim, staigājot pa apli, bet iesim ar pārliecību un noteiktību pretī tai dižajai Debesu svētībai, kas ir visu to cilvēku, kas staigā pa taisno un šauro

Kristus mācekļības ceļu, pirmdzimības tiesības.

ATSAUCES

1. Skat. Jans L. Saumans un citi, „Walking in Circles”, *Current Biology* 19 (2009. g. 29. sept.), 1538, [cell.com/current-biology/issue?pii=S0960-9822\(09\)X0019-9](http://cell.com/current-biology/issue?pii=S0960-9822(09)X0019-9).
2. Skat., piemēram, „A Mystery: Why Can't We Walk Straight?” npr.org/blogs/krulwich/2011/06/01/131050832/a-mystery-why-can-t-we-walk-straight.

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Kad jūs gatavosities, lai mācītu no šī vēstījuma, jūs varat meklēt Svētajos Rakstos piemērus par cilvēkiem, kurus vadīja garīgie orientieri, vai par cilvēkiem, kas klejoja, staigājot pa apli. Savas studijas jūs varētu sākt ar šiem Svēto Rakstu pantiem: 4. Mozus 14:26–33; 1. Nefija 16:28–29; Almas 37:38–47. Ja jūtat pamudinājumu, jūs varat dalīties šajos piemēros ar tiem, kurus jūs mācāt. Pajautājiet viņiem, ko mēs varam mācīties no šiem stāstiem.

JAUNIEŠĪ

Orientieri jums

Prezidents Uhtdorfs apraksta Vispārējo konferenci un Svētos Rakstus kā orientierus, kas palīdz mums izvairīties no garīgās klejošanas. Apdomājiet citus garīgos orientierus, kuriem ir bijusi ietekme un kas ir vadījuši jūsu dzīvi. Pierakstiet savu pieredzi dienasgrāmatā. Šie citāti no prezidenta Tomasa S. Monsona vēstījuma varētu jums palīdzēt:

„Jūsu patriarhālā svētība vadīs jūs cauri tumšākajai naktij. Tā vadīs jūs cauri dzīves briesmām. . . . Jūsu svētību nevajadzētu glīti salocīt un nolikt malā. To nevajadzētu ierāmēt vai publicēt. Drīzāk to vajadzētu lasīt. To vajadzētu mīlēt. Tai vajadzētu sekot.”

„Your Patriarchal Blessing: A Liahona of Light”, *Ensign*, 1986. g. nov., 66.

„Mūsu Debesu Tēvs nepalaida mūs mūžīgajā ceļojumā, nenodrošinot mūs ar līdzekļiem, kas ļautu mums saņemt Viņa vadību, lai pārliecinātos, ka mēs droši atgriezīsimies. Es runāju par lūgšanu. Es runāju arī par tās klusās, mierīgās balss čukstiem.”

„The Race of Life”, *Liahona*, 2012. g. maijs, 92.

Es varu atrast savu ceļu

Prezidents Uhtdorfs saka, ka mums ir jāseko garīgiem orientieriem, tāpēc ka tie mums palīdz izdarīt pareizo izvēli un nākt tuvāk Glābējam. Daži no šiem orientieriem ir lūgšana, Svētie Raksti, Vispārējā konference un *Liahona*.

Kopā ar ģimeni izlasiet kādu runu no pēdējās Vispārējās konferences. Ko runātāji iesaka mums darīt, lai mēs paliktu uz pareizā ceļa? Uztādiat mērķus kopā ar ģimeni pielietot to, ko esat iemācījušies.

Ticība, ģimene, palīdzība

Prieks, veicot ģimenes vēstures darbu

Lūdziet un studējiet šo materiālu, un piemērotā brīdī apspriediet to ar māsām, kuras apmeklējat. Uzdodiet jautājumus, kas palīdz jums stiprināt māsas, kuras apmeklējat, un padara Palīdzības biedrību par aktīvu jūsu dzīves sastāvdaļu. Lai iegūtu vairāk informācijas, apmeklējiet reliefsociety.lds.org.

Elders Rasels M. Nelsons, no Divpadsmīt apustuļu kvoruma, mācīja, ka Elijas gars ir „Svētā Gara izpausme, kas liecina par ģimenes dievišķo dabu”.¹

Kā Kristus atjaunotās Baznīcas locekļiem, mums ir ar derību noslēgts pienākums meklēt savus senčus un sniegt tiem glābjošos evaņģēlija priekšrakstus. Viņi bez mums nevar „[sasniegt] pilnību” (Ebrejiem 11:40), un „nedz mēs bez saviem mirušajiem varam sasniegt pilnību” (M&D 128:15).

Ģimenes vēstures darbs sagatavo mūs mūžīgās dzīves svētībām un palīdz mums vairoties mūsu ticību un personīgo taisnīgumu. Ģimenes vēsture ir būtiska Baznīcas misijas daļa un padara iespējamu glābšanas un paaugstināšanas darbu visu cilvēku labā.

Prezidents Boids K. Pekers, Divpadsmīt apustuļu kvoruma prezidents, teica: „Kad mēs pētām savas

saknes, mūs sāk interesēt vairāk nekā tikai vārdi. . . . Mūsu interese pievērš mūsu sirdis mūsu tēviem — mēs cenšamies tos atrast un uzzināt par tiem, un kalpot tiem.”²

No Svētajiem Rakstiem

Maleahija 3:23–24; 1. korintiešiem 15:29; M&D 124:28–36; 128:15

No mūsu vēstures

Pravietis Džozefs Smits mācīja: „Lielākā atbildība, kuru Dievs ir uzdevis mums šajā pasaulē, ir meklēt mūsu mirušos.”³ Templī mēs varam kalpot kā pilnvaroti pārstāvji mūsu aizgājušajiem senčiem un izpildīt viņu labā nepieciešamos priekšrakstus.

Saliija Rendela no Navū Ilinoisā, kuras dēls nomira 14 gadu vecumā, rada lielu mierinājumu apsoliņumā, kas attiecas uz mūžīgajām ģimenēm. Pēc tam, kad viņas vīrs tika nokristīts viņu dēla labā, viņa uzrakstīja

saviem radniekiem: „Cik gan tas ir lieliski, ka mēs . . . varam tikt kristīti par visiem mūsu mirušajiem [senčiem] un izglābt tik daudzus no viņiem, cik vien tālu sniedzas mūsu zināšanas par viņiem.” Tad viņa lūdz saviem radniekiem atsūtīt viņai informāciju par viņu senčiem, sakot: „Es plānoju darīt visu, kas ir manos spēkos, lai izglābtu [mūsu ģimeni].”⁴

ATSAUCES

1. Rasels M. Nelsons, „A New Harvest Time”, *Liahona*, 1998. g. jūl., 34.
2. Boids K. Pekers, „Your Family History: Getting Started”, *Liahona*, 2011. g. nov., 17.
3. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2007), 472.
4. Skat. *Daughters in My Kingdom: The History*

Ko es varu darīt?

1. Kā es varu palīdzēt māsām, kuras es apmeklēju, veikt ģimenes vēstures darbu?
2. Vai es pierakstu savu personīgo vēsturi?